

faling som den, Premierløjtnanten har givet, ganske paa samme Maade som en Anvendelse af et Disciplinarmiddel.

Der har dernæst under denne Forhandling været Tale om, hvorledes en Domstol var bleven paavirket af Ministeriet eller af Direktøren i Ministeriet eller af en privat Ven, jeg ved ikke, hvordan det egentlig hænger sammen, det er ikke blevet tydeligt oplyst. Det synes efter Ministerens seneste Udtalelse — naar jeg siger seneste Udtalelse, tænker jeg ogsaa paa de skriftlige Tilkendegivelser fra Ministerens Side —, at der her har været en privat Ven virksom. Nu siger Ministeren: Det er ikke en Paavirkning af en Domstol, thi her var der ikke nogen Domstol i Virksomhed, det var Jurisdiktionschefen, der talte med denne private Ven. „Det, der er sket“, siger Ministeren, „er dette, at Direktøren i Krigsministeriet i Forstaaelse med sin Minister har gennem en privat Ven meddelt sine Tanker om en fornuftig Afgørelse til en Afdelingschef, hos hvem der blev truffet de samme Tanker. Og paa den Maade blev der ved Regimentschefens Afgørelse — hvem Fortjenesten væsentlig tilkommer — frembragt et Resultat, som jeg tror, at vi kunne være fornøjede med“.

Altsaa, det er en privat Ven, som har henvendt sig til Jurisdiktionschefen, og der har han truffet de samme Tanker, som han selv havde, og som Forsvarsministeren havde, og som Direktøren i Krigsministeriet havde. Hvis han nu havde undladt denne Henvendelse, var Resultatet blevet det samme, og det havde været meget bedre og meget smukkere for alle Parter, om denne Henvendelse ikke var sket. Der var ganske vist ikke nedsat nogen Domstol, men Jurisdiktionschefen er Dommer. Han har baade Paataleret og er Dommer, og komme vi ind i en Tilstand, hvor private Venner gaa fra den ene til den anden og til Dommeren, og det skal anses for en heldig Ordning, ere vi slet fjerne, det er jo et rent Tilfælde, at man her har faaet en Afgørelse, mange ere fornøjede med, i et andet Tilfælde kunde det have virket paa helt anden Maade, saa at man havde faaet en Afgørelse, man var meget misfornøjet med. Og jeg skal meddele den højtærede Forsvarsminister, hvis han ikke ved det — men han ved det sikkert —, at vi have haft Tilfælde i Krigsministeriet tidligere, hvor der i en lignende Anledning som her er sket Henvendelse til Krigsministeriet, og hvor dette meget stærkt har sagt til

vedkommende: Det er en Domstolesag, det er Jurisdiktionschefens egen Sag at afgøre Spørgsmaalet, Krigsministeriet vil ikke og bør ikke have noget hermed at gøre. Det vilde sikkert have været det heldigste, om det samme var sket nu, tilmed da denne Ven og hele dette Apparat synes at have været til ingen Nytte, da Jurisdiktionschefen havde den samme Mening som Vennen o. s. v.

Jeg beklager en Anskuelse, det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Deuntzer) fremsatte. Jeg var i øvrigt enig i saa godt som alt det, det ærede Medlem udtalte, og efter de Forhandlinger, vi havde for et Par Aar siden, tror jeg, vi i det væsentlige ere enige i Betragtningen af hele dette militære Domstolevæsen. Men jeg beklager, at det ærede Medlem fremsatte den Anskuelse, at en overordnet Myndighed indenfor Militæretaten, altsaa i sidste Instans Krigsministeren eller Forsvarsministeren, har ikke alene Paataleret, men ogsaa Ret til at bestemme, at Paatale ikke skal finde Sted. Det er ikke rigtigt, og jeg skal gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem derom. Jeg nærer i øvrigt megen Respekt for det ærede Medlems Kundskaber paa dette Omraade, men selv de bedste kunne jo, som vi have lært, sove for et Øjeblik og være blinde. Det er i Virkeligheden ikke rigtigt, at Krigsministeren har en saadan almindelig Ret til at bestemme, at Paatale ikke skal finde Sted, og det er saa meget mindre rigtigt, som den militære Straffelov udtrykkelig indeholder en Paragraf om, at ingen Jurisdiktionschef maa undlade Paatale, hvor denne paakræves, og fastsætter Straf for ham, hvis han ikke passer paa, at Paatale finder Sted. (Afbrydelse af *Deuntzer*.) Det ærede Medlem skal ikke ryste paa Hovedet, for nu kommer jeg til Sagen. Jurisdiktionschefen har ikke alene Dommermyndighed, men ogsaa Paatalemyndighed. Jeg sigter her til den militære Straffelovs § 129, og jeg er sikker i min Sag, skønt jeg ikke har raadført mig med Generalauditøren, hvad jeg ellers vilde have gjort under andre Omstændigheder, fordi han tidligere har været min juridiske Tilflugt i disse Sager, ganske naturligt, og fordi jeg betragter ham som en Mand, jeg med Tryghed kan gaa til.

Den militære Straffelovs § 129 lyder saaledes: „Den foresatte, som ikke drager sine undergivne tilbørligt til Ansvar for de af dem begaaede Forbrydelser ved enten at lade dem tiltale eller selv at paalægge